

Fél nyolc. A 'G' a rögtönzött nézőteret kivéve pukkanásig tele, színészek és vendégek egymást kerülgetve készülnek élményt adni és kapni. Mosolyogva szólunk a pincérnek, két főre foglaltunk asztalt, mire ő gondterhelten bár, de beavat a házirendbe: „Hátramentek, leültök, és ha kezdődik az előadás, a székekkel együtt visszajöttök!” Arcunkra fagy a mosoly, de eldöntöttük, mivel ritkán szabadulunk, jól érezzük magunkat.

Sorstársaink a telefonjaikat nyomogatják, fekete teát isznak tejjel, és két lány cigizés közben 'helyet intéz' magának. Látszólag senki sem lázadozik, a panaszkönyv se kerül elő, ők csak várnak a megfelelő pillanatra.

Két pohár rosénkkal kissé eltévedtünk egy szinte tökéletesen működő hangyabolyban. Az az érzésünk, valami olyanba nyúltunk, amit nem érthetünk egyszerű, utcáról betérő vendégként. Mire leér a rosé, épp nyolc óra.

Szék a kézbe, indul a helyvadászat.

Még élvezném is, ha a kegyetlen 'főúr' meg nem állít: Hová mentek?! Azt mondtam, amikor kezdődik az előadás! Már nincs kedvem sem az órára mutogatni, sem vitatkozni. Fél kilenc lesz, de már nem vagyok merev, átadom magam a hangyaboly zsivajának.

Kiszakít a rendező hangja, aki arra kér, ha nézni szeretnénk az előadást, keressünk helyet a nézőtéren. Vadászat elmarad, már csak négy szék üres. Izgalom a tetőfokon, teljes sötétség és elkezdődik. Egy kis vakoskodó dialógus után felgyúlnak a fények:

három 'gyerek' ül a színpadon.

Játszanak, utánoznak, belebonyolódnak, megrémülnek... mindent anya nélkül. Teri Amerikába emigrált hátrahagyva gyerekeit, akikből depressziós, helyüket nem találó felnőttek lesznek. Néha beszélnek telefonon, de minek.

A téma ütős, bár valószínűleg idegen az eperszezonkor csupán néhány hónapra külföldre utazó székes anyák számára. A helyi jelleget talán a Terit játszó Fincziski Andrea, valamint a pszichológust (is) megjelenítő Nagy Csongor Zsolt beszédmodora adja. Az utóbbi igazi humorforrás is, amit abszolút jól vesz a közönség.

Az éppen rendőrségi vallomását mondó Teri monológja először elnéző mosolyt csal sokunk arcára, magunkban legyintve a butácska, rossz döntések sorozatait hozó asszony sorsán. Csak akkor fagy az arcunkra a mosoly, amikor kiderül, a sok rossz döntésnek ára van: a rák. És nem csak...

A színészek játéka összességében leköt,

bár néha azt érzem, hogy a kevesebb több lenne. A rendezői koncepció nem enged szabadulni, mindenképp a görbe tükörbe kell nézni. Már akinek. Mellettem egy fiatal lány tízpercenként helyzetjelent a fészbukon, és közben őszintén fel-felnevet a poénokon. Kettős lét, talán hamarabb szabadul így a tükörtől, mint mi.

Vége. Felgyúlnak a fények, és minden ott folytatódik, ahol abbamaradt. Az emberek újabb kört kérnek, és egymás arcát fürkészik, ismerős hangulatot keresnek rajtuk. Mi rohanunk haza a gyerekekhez.

Garaczi László: Csodálatos vadállatok, felolvasó-kocsmaszínházi előadás

Szereplők: Barabás Árpád, Fincziski Andrea, Mezei Gabriella, Nagy Csongor Zsolt.

Rendező munkatársa: Demeter Kata

Rendező: Tóth Árpád